päwal, noh siis ta olli wässind ja uitas omma seltsimeestega ühhest trahterist teise, kus nemmad siis pole öni ölle ja wina jures istusid, ehk mängisid. Sai ta wahhest ramatu kottu, kus sees wannemad tedda nomisid, siis piddas ta kül ka nöuu, ennast parrandada, agga jubba mönne päwa pärrast olli ta köik head ettewötmist unnustanud, ja ellas jälle omma wanna pahha wisi järrel.

Peetri essimene ramat tulli just Pühhapäwal lönna ajal temma kätte, mil ta omma prudiga lubbanud tantsima miñna. Ni kaua kui tüdruk weel omma tööd löppetas istus Willem mahha ja kirjutas wennale järreltullewa wastuse kirja:

Mo armas wend!

Ma arwan peaaegu, et sa olled liig waggaks ja pühhaks jänud; ni wäggew ja wagga on so ramat, et ma kui sedda luggesin, ennast arwasin kirrikus ollewad ja jutlust kuulwad. Sinna olled hea pois ja ussud hea süddamega köik, mis sulle rägitakse. Sa tahhad omma nore ea pölwes jo nagu wanna ellataat ellada. Minna mötlen üsna teist wisi. Ni kaua, kui weel innimesel alles ellu-kewwade käes on, eks ta siis weel wöi waggaks sada ja Jummalat palluda. Sepärrast on minnu püüdmine: röömsaste ellada ja tagga järrel önsaste surra. Sinna, wend, peaksid näggema kuidas meie murreta siin ellame ja köik nisuggused mötted, mis sinnu peas on, ölle ja wina klasi sisse ärraupputame. Olle möistlik, Peter, parranda meelt ja jätta omma immelikud waggad mötted mahha, ja otsi ommale nisamma känna pruti kui mul on — siis sa ellad nönda, kuidas öige möistlik mees ommas nores pölwes peab ellama. Agga ennam pölle mul aega sulle kirjutada, sest mo Karolina jubba kutsub mind. Jummalaga armas wend, ja ärra olle rummal, waid möistlik.

So wend

Willem.

Eesti-ma rahwa Kalender 1870, lk. 31

Nüüd ta läks omma tüdrukuga liñnast wälja ühte trahteri, kus teistega omma mennu ja lusti piddasid. Kaua aega ollid köik wägga röömsad, siis hakkasid kaks riidlema, teised tullid appi, ja pea lendasid ölle klasid, tolid ja muud asjad ühhe toa nurgast teise ja joobnud mehhed peksid üks teist werriseks. Willem ei olnud mitte wiimne ses ammetis, waid üks essimene hakkaja, kes hopa andis köigile kes liggi tullid. Wandumised, oigamised, laste nutmine selle wahhel — se köik olli weider kuulda. Wimaks tullid politsei soldatid ja wisid köiki, kedda kätte saiwad wangi. Willem pistis weel öigel ajal jooksu, ja ei teadnud ennam muud nöuu, kui wöttis teisel hommikul jälle reisikotti selga, ja läks eddasi Strasburgi liñna. Pärrast läks ta ka Parisi liñna, kuhhu ta mönda aastat jäi.

Selle aja sees olli Peter siin ja seal mitmes liñnas ellanud, Stokholmis ja Koppenhagnas mönda kuud tööd teinud, ja pöras wimaks Wini liñnast taggasi omma koju, kus ta kue aasta pärrast jälle wannemate ette astus, ja kus ta ka jubba Willemi ees leidis, kes paar päwa enne tedda olli tulnud, sepärrast, et wanna issa terwis wägga waeseks olli läinud.

Se olli üks armas kokku-samine ni pitka aja pärrast, ja wanna issagi hakkas römu pärrast ueste toibuma. Agga nüüd läks ka peagi awwalikuks, kui suur wahhe wendade wahhel olli. Peter tulli alwas, agga terwes ning puhtas rides taggasi, Willem olli peneste ja nut modi möda rides. Peter räkis arwa ja pissut ennesest ja sest, mis ta oskas ning teadis; Willem kiitles surist asjust, ja lubbas mönnesuggust walmistada ja tehha; ei middagi olnud issamaal ennam ta mele järrel; ommad naabrid nimmetas ta lolliks ning rummalaks, kes 50 aastat tarkuse, möistuse ja tö polest targemast innimestest taggasi jänud. Agga Peetri tarkus, ellu wiis ja köik ollemine se möedus ommeti Willemi süddame